

og dermed ogsaa Rigsdagens Ret og Frihed til at tage den Beslutning, som den til Landets Færd finder rigtigst. Vi tør forudsætte at de ville have gjort gjeldende, at om end den omhandlede Deel af Forslaget ikke skulde blive antaget, er dog Sagen, naar den roligt betragtes, virkelig ikke af den Bessaffenhed, at den kan give Noget billig Anledning til Beslagelse, end lige til Protest eller Indblanding. Den for Tiden praktiske og vigtige Deel af Forslaget, det hele Indhold af Londoner-Tractatens Art I, ere Alle enige om, ikke blot at antage, men at antage med Glæde og Tilfredshed, og dermed er den „Combination“, som Warschauerprotocollen og de øvrige Acter alene omhandle, fuldstændigen virkeliggjort og den fra russisk Side stillede Betingelse behørigt opfyldt. Det er kun om det tilføiede Tillæg, at Kongelovens Arveret skal være affattet, at der er opstaaet en Dissens imellem Ministeriet og endel af Rigsdagens Medlemmer. Men dette Tillæg kan ikke siges at høre til en behørig Opfyldelse af de indgaaede Tractater og Overeenskomster, i hvilke det hverken er udtrykkelig udtaalt eller iøvrigt kan siges at være begrundet; selv de, der i denne Henseende maatte have en anden Mening om Acternes rette Forklaring, ville dog uden tvivl efter noiere Overveielse være saa rimelige at erkjende, at denne deres Mening ingenlunde har den Klarhed og afgjorte Rigtighed, at det jo maa være Andre tilladt at have en anden Anskuelse. Fremdeles er Antagelsen af dette Tillæg nu for Tiden af ingen, og i Fremtiden i alt Fald kun af Tiden praktisk Vigtighed for alle Andre end Danmark, hvortimod denne Antagelse kan medføre de skadeligste Følger for den danske Stat. Og endelig andrages der end ikke paa en Forkastelse af denne Del af Forslaget, men kun paa en Udsættelse af Spørgsmaalets Afgjørelse, der synes at have sine gode Grunde for sig, hvad man end iøvrigt maatte antage i Sagens Realitet.

Endelig have vi endnu nogle Ord at tilføie om et formelt Punkt, nemlig den Paa-

stand, man har seet fremsat om, at den forenede Rigsdag, ifølge Grundlovens § 4, ikke skulde være berettiget til enten at antage eller at forkaste Forslaget som en Helhed, saaledes som det er forelagt, og at den vilde overstride sin Competence ved at vedtage det med nogen som helst Forandring. Dette er en ganske ugrundet Paastand. Det er kun det virkelige positive Indhold af den citerede Paragraph i Grundloven, der, i Forening med Forholdets Natur, her kan være afgjørende; men Paragraphen indeholder, som Enhver vil kunne see, ingenlunde en saadan ganske extraordinair Bestemmelse, at et Forslag om Forandring af Thronfølgen kun maa antages eller forkastes ganske som det er forelagt. Hvad der bestemmes er, at Arvesølgen „kun kan forandres efter Forslag fra Kongen“. Herved er altsaa Initiativet utvivlsomt forbeholdt Kongen; men det er ikke derved sagt, at naar Initiativet først er benyttet, Rigsdagen skulde være uberettiget til at foretage de Ændringer, som den finder hensigtsmæssige, eller til at vedtage Forslaget i forandret Skikkelse. Men i alt Fald vil endog ved den strengeste Forklaring af Sen derved alene udelukkes saadane Ændringer fra Rigsdagens Side i et fremlagt Forslag, som vilde gaae ud paa en dette Forslag overstridende Forandring af Arvesølgen, og altsaa forsaavidt indeholde et Initiativ. Dette vilde finde Sted, hvis Rigsdagen vilde sætte noget andet Nyt istedetfor hvad Forslaget indeholder, t. Ex. en anden Thronfølger end den af Kongen foreslaaede, eller vilde vedtage en Udvidelse af den foreslaaede Forandring i Arvesølgen, hvad enten dette skete directe, t. Ex., hvis Bestemmelsen om Ophævelsen af Kongelovens Arveret ikke havde staaet i nærværende Forslag, og Rigsdagen da vilde have sat denne Forandring derind, eller indirecte, ved at udelade Indskrænkninger og Begrænsninger, t. Ex., hvis Rigsdagen af nærværende Forslag vilde udelade de Ord, der indskrænke den Prinds Christians mandlige Afkom tillagte Arveret til dette Afkom af hans nærværende Ægtefælle. Men, naar Rigsdagen kun forholder sig negativt, naar den navnlig, saaledes som vort Forslag tilsigter, antager en Del af et Forslag og ikke antager en anden